

Το Σατιρικό Θέατρο αμφισβητεί τον Ηράκλειτο

«Ο Βιολιστής στη στέγη» του Τζόζεφ Στάιν από το Σατιρικό Θέατρο. Σκηνοθεσία: Στέλιος Καυκαρίδης. Σκηνικά-κοστούμια: Κώστας Καυκαρίδης. Μουσική: Τζέρι Μπλοκ. Διδασκαλία τραγουδιών: Μαρία Ανδρέου. Χορογραφίες: Αντιγόνη Τασουρή. Βοηθός χορογράφου: Χρίστος Μάου. Φωτισμοί: Βικέντιος Χριστιανίδης

Παίζουν: Γιώργος Μουαϊμης, Πόπη Αβραάμ, Μαριάννα Καυκαρίδου, Σπύρος Γεωργίου, Βασίλης Μιχαήλ, Ανδρέας Ρόζου, Μιχάλης Κορναράκης, Ιωάννης Χαραλάμπους, Μάρκος-Ιούλιος Δρουσιώτης, Μαρία Πογιατζή, Μαρία Ανδρέου, John Olariu, Άντονι Παπαμιχαήλ, Ειρήνη Σαλάτα, Χρυστάλλα Καλλένου, Μαρία Χριστοφόρου, Θέμις Πόλου, Γρηγόρης Πετρή, Σωκράτης Κυριακίδης, Ηλίας Ανδρέου, Κώστας Κωνσταντίνου, Έλενα Οροκλινιώτη.

Το Σατιρικό Θέατρο αμφισβητεί τον Ηράκλειτο και επιχειρεί να μπει στο ίδιο ποτάμι για δεύτερη φορά. Ανεβάζει ξανά τον «Βιολιστή στη στέγη», το γνωστό μιούζικαλ του Τζόζεφ Στάιν, σε μουσική του Τζέρι Μπλοκ, τόσο οικεία και αγαπητή που χαίρεσαι να την ακούς σε επανάληψη. Μάλλον, ήδη απάντησα μόνη μου στην ερώτηση που επρόκειτο να θέσω, γιατί για δεύτερη φορά; Μα επειδή είναι έργο που ευχαριστιέσαι να δεις σε επανάληψη. Και δεν θέλεις αλλαγές. Εξάλλου και η πρώτη παραγωγή φάνταζε γνωστή για όσους είχαν δει το κινηματογραφικό μιούζικαλ. Υπάρχουν έργα από το ανέβασμα των οποίων με ανυπομονησία περιμένεις εκείνη τη νέα πρόταση, τη νέα εκδοχή, τη διαφοροποίηση από τις προηγούμενες ερμηνείες που έχουμε γνωρίσει. Σ' αυτές τις περιπτώσεις η κάθε υποψία μίμησης ξένων προτύπων είναι εις βάρος της παράστασης. Σε έργα όπως το «Βιολιστής στη στέγη» δεν αναζητείς πρωτοτυπία, αλλά ποιότητα εκτέλεσης. Για την οποία και θα μιλήσουμε σήμερα. Μετά όμως από ακόμα μια απλή σκέψη που αποτελεί δεύτερη απάντηση στην ερώτηση, γιατί ξανά ο «Βιολιστής». Ίσως η παραγωγή δεν απευθύνεται σε παλαίμαχους θεατές, αλλά στοχεύει στην προσέλκυση νέων που ούτε ξέρουν τι προϋπήρξε.

Το κύριο μέλημα της κάθε παραγωγής του «Βιολιστή στη στέγη» είναι να βρεθεί ο κατάλληλος

πρωταγωνιστής για τον κεντρικό ρόλο και το κύριο της στοίχημα είναι αυτός ο πρωταγωνιστής να δημιουργήσει άμεση επαφή με το κοινό, να κερδίσει την πλήρη αποδοχή, τη θερμή συμπάθεια του κοινού. Πίσω από τη θεατρική διασκευή του Τζόζεφ Στάιν κρύβεται το αριστούργημα του κλασικού συγγραφέα της εβραϊκής λογοτεχνίας Σολόμ Αλέιχεμ που έπλασε τον γαλατά Τεβίε σπαραχτικά ανθρώπινο και τον προίκισε με το χαρακτηριστικό εθνικό χιούμορ, με μεγάλη καρδιά, με ιώβεια υπομονή, με πολλή φτώχεια και με τη δύσκολη μοίρα του λαού του. Είναι ένας ρόλος... διώροφος, για το βαθύ ψυχολογικό περιεχόμενο του οποίου ευθύνεται ο Σολόμ Αλέιχεμ και για τη διάθλασή του μέσα στο είδος του μιούζικαλ οι Στάιν και Μπλοκ.

Ο Γιώργος Μουαϊμης κατορθώνει τα δύσκολα. Πλάθει μια μορφή ολοκληρωμένη και οργανική, αντλώντας ύλη από τη δικιά του προσωπικότητα. Χρησιμοποιεί τη γνωστή υποκριτική του μανιέρα, εμπλουτισμένη όμως με εμφανή συγκίνηση για το υλικό που έχει να μορφοποιήσει και με ευδιάκριτη επαγγελματική φιλοδοξία να πετύχει. Όντως, σ' ό,τι αφορά την απόδοση του ψυχολογισμού και τα

χαρακτηριστικά ευρήματα της εξωτερικής συμπεριφοράς του ρόλου του, ο Μουαϊμης μαζί με τον νυν σκηνοθέτη και πρώην έξοχο Τεβίε, Στέλιο Καυκαρίδη, πετυχαίνει πολλά. Αλλά επίσης ευδιάκριτο ήταν στην πρεμιέρα το άγχος του ηθοποιού για τον «όροφο» του μιούζικαλ, ειδικά στο πρώτο μεγάλο μουσικό κομμάτι «Πλούσιος αν ήμουν...». Το άγχος δαμαζόταν όσο προχωρούσε η δράση και ίσως τώρα να μη διακρίνεται πια, μετά από τις πρώτες τρεις βδομάδες που είχε η παράσταση για να κατασταλάξει.

Η Μαριάννα Καυκαρίδου ως Γκόλντε και η Πόπη Αβραάμ ως προξενήτρα Πέντε ρίχνουν το επαγγελματικό τους βάρος στο ίδιο τάσι της ζυγαριάς όπως και ο Μουαϊμης και η

παράστασή τους χρειάζεται, δηλαδή, ένα ουσιαστικό αντίβαρο στην απειρία των νέων ηθοποιών στο δραματικό επίπεδο του έργου. Οι νέοι ηθοποιοί της παράστασης φαίνεται να αντιμετωπίζουν το μουσικο-χορευτικό μέρος με ενθουσιασμό και αφοσίωση, παρότι χρειάστηκε, φαντάζομαι, πολύς κόπος να φτιαχτεί από τη Μαρία Ανδρέου που δίδαξε τα τραγούδια και από την Αντιγόνη Τασουρή, τη χορογράφο, και από τον Στέλιο Καυκαρίδη. Προσωπικά θα ξεχώριζα τη Μαρία Ανδρέου και την Ειρήνη Σαλάτα ως ήδη αρκετά αυτόφωτες στη σκηνή. Το έχω ξαναγράψει, το ξέρω, αλλά πιστεύω πως η δεξαμενή της θεατρικής σχολής και οι γενιές πρόσφατων αποφοίτων από τη μια επιτρέπουν στο Σατιρικό να κάνει πολυπρόσωπες παραγωγές, από την άλλη όμως ο κάθε νέος εντάσσεται στην παραγωγή με τον δικό του βαθμό επαγγελματικής ωρίμανσης.

Τέλος, το σκηνικό του Κώστα Καυκαρίδη, με τον Σαγκάλ στο φόντο, είναι βολικό και προσγειωμένο. Έτσι, και το σκηνικό είναι κι αυτό από κάποια άποψη διώροφο, με το σαγκαλικό φανταστικό στοιχείο να υψώνεται πάνω (και κάπως χώρια) από τα «πραγματικά» φτωχόσπιτα της Ανατέβκα.

Νόνα Μολέσκη

nona.moleski
@phileleftheros.com

